

RADIO VATIKAN - Uvođenje cirilice u Vukovaru zasjenilo srpske zločine u Slavoniji i Zapadnom Srijemu

http://hr.radiovaticana.va/news/2013/02/24/ovo%C4%91enje_%C4%87irilice_u_vukovaru_zasjenilo_srpske_zlo%C4%8Dine_u_slavoniji/cro-667954

Početna stranica > Pravda i mir > 2013-02-24 18:23:12

Uvođenje cirilice u Vukovaru zasjenilo srpske zločine u Slavoniji

Hrvatska država se u krvavom obrambenom ratu uspjela braniti od srpske unutarnje i vanjske oružane agresije, a nakon oslobođenja, postala je stalnom žrtvom smišljenih izazivanja kriznih žarišta, koja bolno utječe na postignuto stanje i razvoj društvenih odnosa.

Tako je početak 2013. godine, obilježen bolnim pitanjem uvođenja cirilice u hrvatskom gradu mučeniku Vukovaru, nad kojim su Srbi 1991. počinili ratni zločin genocida nad ljudima, ali i urbocida i kulturocida nad cijelokupnom njegovom poviješću i baštinom. Unatoč nezamislivim trpljenjima tijekom višemjesečnog srpskog razaranja i uništenja grada, patnjama tijekom stravičnih mučenja, masakriranja, silovanja, mnoštvenim ubojstvima u vukovarskim i brojnim drugim logorima pod srpskom okupacijom na području Republike Hrvatske, ali i Vojvodine i Srbije, svim otkrivenim i neotkrivenim mnoštvenim grobnicama koje se još brižno skrivaju, kao i protjerivanju iz svojih domova, Hrvati su nakon uspostave mira prihvatali suživot sa Srbima u Vukovaru i bez zadovoljštine dobivene osudom zločinaca i otkrivanjem grobnica njihovih najmilijih.

Unatoč tolikom hrvatskom oprostu, ponovo se stvara osjećaj da Srbi iz Vukovara i okolice, koji su se 1996. javno protivili povratku Hrvata, u Vukovaru ne žele živjeti ili u njemu ne će moći opstati, bez javne uporabe cirilice.

Koliko je uvođenje cirilice u javnu uporabu u Vukovaru bolno za Hrvate, ali i pripadnike tamošnjih drugih naroda, moguće je razmatrati i kroz stradanje obližnjih hrvatskih mjesta Lovasa i Opatovca, koji pripadaju današnjoj općini Lovas u Vukovarsko-Srijemskoj županiji, više o tomu govori Željko Tomašević.

Prema popisu stanovništva iz 1991., Lovas i Opatovac su bili većinski naseljeni Hrvatima. U Lovasu je živio 1.681 stanovnik, od kojih Hrvata 1.441, a Srba 133, dok je u Opatovcu živjelo 550 stanovnika, od kojih Hrvata 238, Srba 144, pripadnika drugih naroda 168, među njima najviše Mađara 116.

Tzv. „JNA“ je Lovas počela napadati topništvom već krajem rujna 1991. godine. Nakon održanih pregovora s tzv. „JNA“, mještani su joj predali dio naoružanja, a dio su ipak zadržali radi obrane u slučaju napada srpskih paravojnih hordi. Nitko od Hrvata nije ničim ugrozio mjesne Srbe, s kojima je bilo i dogovoren da nitko nikoga ne dira.

Unatoč takvom dogовору, srpske paravojne postrojbe, sastavljene od domaćih Srba i dragovoljaca iz Srbije, među kojima je prednjačila postrojba „Dušan Silni“, uz podršku snaga tzv. „JNA“, 10. listopada 1991. su napale i zauzele gotovo nebranjenu Lovas, a potom i susjedni Opatovac 14. listopada 1991. godine.

Upadom u Lovas, srpski zločinci iz postrojbe „Dušan Silni“, istoga su dana okrutno zlostavliali i ubili 23 Hrvata civila u njihovim kućama i na ulicama, uz stalno bacanje bombi na hrvatske kuće i njihovim paljenjem.

Prema iskazima samih zločinaca, koji su se za oružani napad na Lovas pripremali u Šidu i Novoj Pazovi, bilo im je rečeno da su mjesni Srbi obaviješteni o njihovom napadu i da će se nalaziti u podrumima, a da će se na ulicama nalaziti samo Hrvati. Prigodom napada im je bilo poznato koje su hrvatske, a koje srpske kuće, jer su im to pokazivali „domaći“ Srbi koji su s njima sudjelovali u napadu.

Dani od 10. do 18. listopada 1991., najkrvaviji su dani u povijesti mjesta Lovas. Tijekom tih osam dana, Srbi su Hrvate ubijali u svim prostorima, od kuća i garaža, do mjesnih kapelica.

Vrhunac srpskog ratnog zločina nad hrvatskim civilima u Lovasu, dogodio se 18. listopada 1991., kada su Srbi najprije odabrali 15 muškaraca koje su pretukli pa zatkli noževima. Potom su skupinu od 51 mjesnog Hrvata, prisilno odveli i natjerali u postavljeni minsko polje. U tom čudovišno okrutnom zločinu je ubijen 21 Lovašanin, a njih 14 je ranjeno.

Srbi su u Općini Lovas ubili ukupno 87 Hrvata, 85 iz Lovasa i 2 iz Opatovca, od kojih se 3 osobe još vode kao nestale, i to 2 iz Lovasa i 1 iz Opatovca. Među ubijenima je 11 žena.

Tijekom srpske okupacije Lovasa, okrutna mučenja, silovanja žena, prisilni rad i ubijanja, uz obvezno nošenje bijele trake na rukama i isticanje bijele plahte na kućama kao znakova raspoznavanja i narodne pripadnosti, za Hrvate su bili dio svakodnevnih strahota. Srbi su Hrvate iz Lovasa tukli i ubijali šipkama, kabelima i pendrecima, boli ih i klali noževima, mučili elektrošokovima, vadili im zube, bušili noge bušilicama, a nakon ozljeđivanja su se nad njima iživljavalii stavljanjem soli na rane.

Većinu ubijenih mjesnih Hrvata, Srbi su zatrpani u mnoštvenu grobnicu na mjesnom groblju, u kojoj je pronađeno i izvađeno 68 ostataka žrtava, 66 iz Lovasa i 2 iz drugih mjesta. Ostatci 10 žrtava izvađeni su iz pojedinačnih grobnica. Pokop zemnih ostataka žrtava je održan 21. ožujka 1998. godine. Na mjestu mnoštvene grobnice u Lovasu je 1999. postavljeno spomen obilježje.

Srbi su iz Lovasa i Opatovca protjerali 1661. čovjeka, i to 1341 iz Lovasa i 320 iz Opatovca. Lovasu su promijenili i ime u Dušanovac. Spalili su i lovašku mjesnu crkvu Sv. Mihaela, izgrađenu prije više od 250 godina, a mjesne križeve i raspela su isčupali. Kapelicu Sv. Florijana na mjesnom groblju su također uništili, a na mjestu srušene četiri hrvatske kuće, izgradili su pravoslavnu crkvu, koje u povijesti Lovasa nikada nije bilo. Ta je crkva, odlukom nadležnog Ministarstva, ipak srušena 2000 godine. Srbi su uništili i mjesnu crkvu u susjednom Opatovcu, a njezina zvona su odvezli u Srbiju.

U Lovasu su zapalili 161 kuću Hrvata i 100 kuća bitno oštetili. Jedan od zločinaca je u postupku pred beogradskim sudom izjavio „da nikada nije video bogatije selo, da je selo pljačkano od prvoga dana, a da su ga pljačkali uglavnom domaći Srbi i dobrovoljci iz tzv. Aždajine skupine“. Srbi su u Lovasu zapalili i uništili Hrvatski dom, pogon i skladišta tvornice „Borovo“, PZ „Lovas“, tvrtke VUPIKA, INE i sve druge gospodarske objekte, staje i sjenike.

U Opatovcu su potpuno uništili 15 hrvatskih kuća i 50 bitno oštetili. U mjesnoj čitaonici su uspostavili zatvor u kojem su okrutno mučili i zlostavljali mjesne Hrvate i Mađare, tjerajući ih i na prisilni rad.

Općinsko vijeće Lovasa je uz pomoć PZ „Lovas“ i Ministarstva hrvatskih branitelja, 2003. objavilo knjigu pod nazivom „Krvava istina“, u kojoj su prikazana stradanja i patnje Hrvata iz Lovasa i Opatovca, ali i drugih nesrpskih naroda. Takav srpski zločin nad civilima Lovasa i Opatovca, koji se počinio tijekom razaranja obližnjeg Vukovara, ima sva obilježja ratnog zločina genocida, počinjenog radi uništenja i zatiranja hrvatstva toga kraja i njegova pripojenja Srbiji.

Za zločine počinjene u Lovasu, pred Odjelom za ratne zločine Višeg suda u Beogradu, 2008. je započelo suđenje tek četrnaestorici pripadnika srpskih postrojbi i mjesnih okupacijskih vlasti.

Sudsko vijeće je 26. lipnja 2012., osudilo prvooptuženog Ljubana Devetaka, rođenog u Lovasu, na 20 godina zatvora, a ostalu trinaestoricu na kazne zatvora u trajanju od 4 do 14 godina. Tako kratke zatvorske kazne za strašne mnoštvene zločine nad civilima, uz istodobno puštanje osuđenih na slobodu do pravomočnosti presude, izazvale su veliko zgražanje ne samo hrvatskih braniteljskih udrug nego i srbijanskih humanitarnih djelatnika, koji smatraju neprirodnim da se za takav

ratni zločin izrekne kazna od tek nekoliko godina zatvora, a znano je da se za kaznena djela teškog ubojstva ponekad dosuđuje i 40 godina zatvora.

Jedino je srpsko tužiteljstvo bilo jako zadovoljno presudom i izrečenim kaznama, smatrajući da je srbijansko pravosuđe njom poslalo jasnu poruku poštovanja i isprike žrtvama.

Znajući da je pred istim srbijanskim sudom, hrvatski branitelj Veljko Marić osuđen na kaznu zatvora od 12 godina, na temelju prethodno nikad dokazane optužbe za ubojstvo samo jedne osobe srpske nacionalnosti i to tijekom redovne akcije hrvatske vojske kod Grubišnog Polja 1991., presudom zločincima iz Lovasa, nedvojbeno je poslana tek poruka, o neiskrenosti i nevjerodstojnosti srbijanskog suda u poštovanju i isprici žrtvama.

Također, osim osuđenih četrnaestoro počinitelja, nitko od zapovjednika tzv. „JNA“, koji su odgovorni za pripremu i omogućavanje zločina u Lovasu, nije optužen ni suđen. Prema iskazu svjedoka Stjepana Peulića, koji je preživio prolazak kroz minsko polje, natjerivanje 51 Hrvata u minsko polje 18. listopada 1991. je uz optuženog Ljubana Devetaka, zapovjedio i dr. Vojislav Stanimirović, tada „oficir rezervnog sastava tzv. JNA“ i „šef sanitetske službe za područje Zapadnog Srema“, a kasnije vukovarski okupacijski gradonačelnik, koji je bio nazočan odvođenju ranjenika i bolesnika iz vukovarske bolnice, dajući pritom svoju čuvetu zločinačku izjavu o vukovarskoj bolnici kao „posljednjem ustaškom uporištu“, da bi potom, unatoč odlikovanju od ratnog zločinka Radovana Karadžića bio i saborski zastupnik SDSS-a, stranke koja danas bestidno traži uvođenje cirilice u Vukovaru. Dr. Vojislava Stanimirovića se osnovano sumnjiči i za nestanak ljudi u Tovarniku i drugim hrvatskim mjestima, a prema svjedočenju svjedoka iz dokumentacije HIC-a pod br. 73, i za mučenja i vađenja krvi Hrvatima zatočenim u srpskom logoru na salašu Jovanovac kod Rume.

Uvažavajući posljedice nesporno počinjenog srpskog genocida u Vukovaru, na području Istočne Slavonije i Zapadnog Srijema, osnovane su sumnje javnosti da uvođenje cirilice u Vukovaru, nije potaknuto tek brigom za očuvanje narodnog identiteta tamošnjih Srba.

Nakon što su u noći s 18/19. veljače 2013., nepoznati vandali bijelim sprejem išarali ciriličkim četiri C slovima, crnu mramornu spomen ploču na farmi Lovas, na izlazu iz Borova Sela prema Dalju, koja je postavljena na mjestu mnoštvene grobnice iz koje su izvađeni ostaci 24 hrvatskih branitelja i civila, uz jednako išaranu tablu TZ Vukovara, uz natpis Vukovar na cirilici, sve je očevidnije da je zahtjev za uvođenjem cirilice, plod neprekinutih srpskih težnji za ničim utemeljenom srbizacijom grada Vukovara.

Zato nas tim više zapanjuje nesavjesno ponašanje hrvatskih političkih struktura, koje na temelju nevjerodstojnog postotka o udjelu srpskog pučanstva u stanovništvu Vukovara, ostrašeno želete uvesti cirilicu u Vukovaru, pritom i ne pomišljajući da su mjesta poput Vukovara ili Srebrenice osobiti znamen, koji više nikada ne može biti jednak mjestima u kojima se nije dogodio genocid, pa se na takva znamen mjesta i područja, ne bi smjeli automatizmom primjenjivati opći zakoni koji vrijede za redovna stanja.

Znajući s koliko su strasti i žurbe, te iste političke strukture, višekratno mijenjale hrvatski Ustav i zakone po svojim željama i potrebama, onda nam njihova odluka o navodnoj osnovanosti i nužnosti uvođenja cirilice u Vukovaru primjenom Ustavnog zakona, bez ikakve rasprave o mogućnosti izmjena i dopuna toga zakona, njihovo ponašanje čini još neodgovornijim i znakovitijim.

Za Hrvatski program Radio Vatikana pripremio Željko Tomašević,
član Predsjedništva Hrvatskog žrtvoslovnog društva